KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2023/662

av den 20 januari 2023

om ändring av delegerad förordning (EU) 2015/63 vad gäller metoden för beräkning av skulder som uppstår till följd av derivat

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 ([1]), särskilt artikel 103.7, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 5.3 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 ([2]) är skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt en av komponenterna i beräkningen av de årliga bidrag som instituten ska betala till finansieringsarrangemang för resolution. Särskilt det årliga genomsnittliga beloppet, beräknat kvartalsvis, av skulder som avses i punkt 1 i den artikeln och som uppstår till följd av derivatkontrakt ska värderas i enlighet med artiklarna 429, 429a och 429b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ([3]).

(2) Innan Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 ([4]) trädde i kraft var instituten enligt artikel 429, 429a och 429b i förordning (EU) nr 575/2013 skyldiga att beräkna exponeringsvärdet för sina derivat med hjälp av en marknadsvärderingsmetod – metoden med aktuell exponering (CEM) – genom en hänvisning till artikel 274 i den förordningen, avseende beräkningen av bruttosoliditetsgraden.

(3) Förordning (EU) 2019/876 upphävde förordning (EU) nr 575/2013. Särskilt artiklarna 429, 429a och 429b ersattes av de nya artiklarna 429–429 g. Ändringen omfattade bland annat införandet i artikel 429c i förordning (EU) nr 575/2013 av en skyldighet för institut att beräkna exponeringsvärdet för derivatkontrakt i enlighet med den marknadsvärderingsmetod som kallas schablonmetoden för motpartsrisk (SA-CCR), som ersatte metoden med aktuell exponering (*Current Exposure Method*, CEM) med verkan på förhandsbidragsperioderna från och med 2023.

(4) Schablonmetoden för motpartsrisk är omöjlig att tillämpa för att värdera skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt när en sådan värdering ska tillämpas för de syften som avses i delegerad förordning (EU) 2015/63. Tillämpningen av en sådan metod skulle snedvrida beräkningen av skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt, vilket skulle påverka vissa institut mer än andra. Detta beror dels på att det finns ett nollgolv i vissa formler som ska tillämpas, vilket skulle påverka instituten olika beroende på om de använder IFRS (*International Financial Reporting*

([1]) EUT L 173, 12.6.2014, s. 190.

([2]) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 17.1.2015, s. 44).

([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 150, 7.6.2019, s. 1).

Standards), dels på tekniska svårigheter och osäkerhet vid tillämpningen av formler som beräknar den potentiella framtida exponeringen. Det är därför nödvändigt att göra det möjligt för instituten att använda metoden med aktuell exponering för värdering av skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt och att införa den metoden, som tidigare fastställts i förordning (EU) nr 575/2013, i delegerad förordning (EU) 2015/63.

(5) Delegerad förordning (EU) 2015/63 bör därför ändras i enlighet med detta.

(6) Det är nödvändigt att ge resolutionsmyndigheterna mer tid att anta och meddela sina beslut om bidrag till finansieringsarrangemang för resolution i enlighet med de ändrade kraven. Det är därför nödvändigt att föreskriva en övergångsordning för 2023 som förlänger tidsfristerna för en sådan anmälan.

(7) Resolutionsmyndigheterna måste tillämpa de ändrade kraven för beräkning och insamling av bidragen för år 2023 så snart som möjligt, är det är därför nödvändigt att föreskriva att denna förordning ska träda i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts.

(8) Enligt artikel 14.4 i delegerad förordning (EU) 2015/63 ska instituten senast den 31 januari varje år till resolutionsmyndigheterna lämna de uppgifter som är relevant för beräkningen av bidragen. Det är nödvändigt att ge institutionerna ytterligare en månad att lämna denna information under 2023, genom ett övergångsarrangemang.

(9) Det är också nödvändigt att ge resolutionsmyndigheterna möjlighet att utfärda instruktioner till instituten om lämnande av de uppgifterna, i enlighet med de införda ändringarna, i god tid före den fastställda tidsfristen för 2023, för att undvika rättslig osäkerhet om den metod som ska tillämpas 2023 för värdering av skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt. För att säkerställa kontinuitet i beräkningsmetoden under bidragsperioderna och för att göra det möjligt för resolutionsmyndigheterna att från den 1 oktober 2022 utfärda instruktioner om inlämnande av sådana uppgifter i enlighet med denna förordning, bör denna förordning tillämpas retroaktivt från och med den dagen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Delegerad förordning (EU) 2015/63 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 3 ska följande punkt 30 läggas till:

”30. *skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt*: antingen enskilda skulder som uppstår till följd av ett derivatkontrakt eller, i tillämpliga fall, skulder som uppstår till följd av en nettningsmängd av derivatkontrakt som förtecknas i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013.”

2. I artikel 5 ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Vid tillämpning av detta avsnitt ska det årliga genomsnittliga beloppet, beräknat på kvartalsbasis, av de skulder som avses i punkt 1 och som uppstår till följd av derivatkontrakt som förtecknas i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet sådana som är utanför balansräkningen, värderas i enlighet med artiklarna 5a–5e i denna förordning.

Värdet på de skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt får emellertid inte underskrida 75 % av det värde på samma tillgångar som följer av en beräkning för bokslutsändamål enligt tillämpliga redovisningsregler för det berörda institutet.

Om det enligt nationella redovisningsstandarder som gäller för ett institut inte finns något bokföringsmått för exponeringen mot vissa derivatinstrument till följd av att de derivatinstrumenten anges utanför balansräkningen, ska institutet rapportera till resolutionsmyndigheten summan av de verkliga värdena för dessa derivat, om summan är negativ, som återanskaffningsvärde och addera de derivaten till sina bokförda värden i balansräkningen.”

3. Följande artiklar ska införas som artiklarna 5a–5e:

"Artikel 5a

Exponeringsvärdet för derivat

1. Instituten ska fastställa exponeringsvärden för de derivatkontrakt som förtecknas i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013, inklusive sådana som är poster utanför balansräkningen, i enlighet med den marknadsvärderingsmetod som anges i artikel 5b.

Vid fastställandet av exponeringsvärdet får instituten beakta effekterna av kontrakt om novation och andra nettningsavtal i enlighet med artikel 5d. Produktövergripande nettning ska inte tillämpas. Instituten får emellertid netta inom varje enskild produktkategori som ingår i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013 när den omfattas av avtal om produktövergripande nettning.

2. Om tillhandahållandet av säkerhet med anknytning till derivatkontrakt minskar skuldsumman enligt den tillämpliga redovisningsramen ska instituten omvända denna minskning.

3. Vid tillämpning av punkt 1 får instituten dra av den variationsmarginal som betalats i kontanter till motparten från den del av exponeringsvärdet som utgörs av den aktuella ersättningskostnaden i den mån variationsmarginalen, enligt den tillämpliga redovisningsramen, inte redan har godtagits som en minskning av exponeringsvärdet och, under förutsättning att följande villkor uppfylls:

a) Vad gäller transaktioner som inte clearats genom en kvalificerad central motpart enligt definitionen i artikel 4.1 88 i förordning (EU) nr 575/2013 avskiljs inte de kontanter som den mottagande motparten erhåller.

b) Variationsmarginalen beräknas och växlas dagligen, på grundval av marknadsvärderingen av derivatpositioner.

c) Den variationsmarginal som tillhandahålls kontant är i samma valuta som den överenskomna valutan för derivatavtalet.

d) Den variationsmarginal som växlats utgör det hela belopp som skulle krävas för att helt och hållet utsläcka marknadsexponeringen för derivatet, med förbehåll för de tröskelvärden och minsta transfereringsbelopp som gäller för institutionen.

e) Derivatkontraktet och variationsmarginalen mellan institutet och motparten för detta kontrakt omfattas av ett enda nettningsavtal som institutet kan hantera som riskreducerande i enlighet med artikel 5d.

Vid tillämpning av led c i det första stycket, om derivatavtalet omfattas av ett kvalificerande ramavtal om nettning, avser valutan för överenskommelsen vilken valuta som helst för överenskommelse som anges i derivatavtalet eller det styrande kvalificerande ramavtalet om nettning.

Om ett institut enligt den tillämpliga redovisningsramen godkänner den variationsmarginal som erhålls kontant från motparten som en skuld, kan institutet utesluta denna skuld från exponeringsmåttet, under förutsättning att villkoren i leden a–e i första stycket uppfylls.

4. Vid tillämpning av punkt 3 gäller följande:

a) Avräkningen av den betalda variationsmarginalen ska begränsas till den negativa delen av den aktuella ersättningskostnaden för exponeringsvärdet.

b) Ett institut ska inte använda den variationsmarginal som betalats kontant för att minska beloppet för den potentiella framtida kreditexponeringen, inte heller vid tillämpning av artikel 5e.1 b ii.

5. Genom undantag från punkt 1 får instituten använda metoden med förenklad exponering enligt artikel 5c för att fastställa exponeringsvärdet för derivatkontrakt som finns förtecknade i punkterna 1 och 2 i bilaga II till förordning (EU) nr 575/2013, under förutsättning att storleken på dessa instituts derivatverksamhet inom och utanför balansräkningen uppfyller villkoren i artikel 273a.2 i den förordningen.

De institut som tillämpar denna metod med förenklad exponering ska inte minska exponeringsmåttet med det belopp för variationsmarginalen som mottagits i kontanter.

Artikel 5b

Marknadsvärderingsmetoden

1. Den aktuella ersättningskostnaden för skulder som uppstår till följd av derivatkontrakt på nettningsmängdsnivå ska vara det absoluta nettomarknadsvärdet av dessa kontrakt inom nettningen före avdrag för eventuella säkerheter som innehas eller ställs där positiva och negativa marknadsvärden nettas vid beräkning av nettomarknadsvärdet. För detta ändamål ska instituten behandla varje enskild derivattransaktion som sin egen nettningsmängd.

2. För att fastställa den möjliga framtida kreditexponeringen ska instituten antingen multiplicera de teoretiska beloppen eller de underliggande värdena med de procentsatser som anges i tabell 1 i enlighet med följande:

a) Derivatkontrakt som inte ingår i någon av de fem kategorier som anges i tabell 1 ska behandlas som kontrakt avseende andra råvaror än ädelmetaller.

b) För derivatkontrakt där kapitalbeloppet utväxlas vid flera tillfällen ska procentsatserna multipliceras med det antal betalningar som återstår i enlighet med kontraktet.

c) Om derivatkontrakt är så utformade att den utestående exponeringen avvecklas vid särskilt angivna betalningsdatum och där villkoren justeras så att derivatkontraktets marknadsvärde är noll vid dessa särskilt angivna betalningsdatum, ska den återstående löptiden vara lika med tiden fram till nästa justeringsdag. Vid räntebaserade kontrakt som uppfyller de villkoren och har en återstående löptid på mer än ett år, ska procenttalen inte vara lägre än 0,5 %.

Tabell 1

Återstående löptid	Räntekontrakt	Kontrakt som gäller valutakurser och guld	Kontrakt baserade på aktier	Kontrakt baserade på andra ädelmetaller än guld	Kontrakt baserade på andra råvaror än ädelmetaller
Högst 1 år	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Över 1 år, högst 5 år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Över 5 år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

3. Exponeringsvärdet ska vara summan av den aktuella ersättningskostnaden och den potentiella framtida kreditexponeringen.

Artikel 5c

Metod med förenklad exponering

1. Enligt metoden med förenklad exponering ska instituten fastställa exponeringsvärdet genom att multiplicera det teoretiska beloppet för varje instrument med de procenttal som anges i tabell 2.

Tabell 2

Ursprunglig löptid	Räntekontrakt	Kontrakt som gäller valutakurser och guld
Högst 1 år	0,5 %	2 %
Över 1 år, högst 2 år	1 %	5 %
Tillägg för varje ytterligare år	1 %	3 %

2. När instituten beräknar exponeringsvärdet för räntebaserade kontrakt får de använda antingen ursprunglig eller återstående löptid.

Artikel 5d

Godkännande av nettningsavtal som riskreducerande

Under förutsättning att de behöriga myndigheterna har godkänt nettningsavtalet i enlighet med artikel 296 i förordning (EU) nr 575/2013 och att institutet uppfyller kraven i artikel 297 i den förordningen får ett institut behandla följande slags nettningsavtal som riskreducerande i enlighet med artikel 5e:

a) Bilaterala avtal om novation mellan ett institut och dess motpart enligt vilka avtal om ömsesidiga fordringar och förpliktelser automatiskt avräknas på så sätt att det vid novation fastställs ett enda nettobelopp varje gång novation tillämpas, så att det skapas ett enda nytt juridiskt bindande avtal som ersätter alla tidigare avtal och förpliktelser mellan parterna enligt dessa avtal.

b) Andra bilaterala nettningsavtal mellan ett institut och dess motpart.

Artikel 5e

Effekter av godkännande av nettning som riskreducerande

1. Instituten ska behandla avtal om nettning enligt följande:

a) Vid avtal om novation får instituten vikta de enskilda nettobelopp som fastställs genom sådana avtal i stället för bruttobeloppen.

Vid tillämpning av artikel 5b får instituten ta hänsyn till avtalet om novation när de fastställer

— de aktuella ersättningskostnaderna enligt artikel 5b.1, och

— de teoretiska kapitalbeloppen eller underliggande värdena enligt artikel 5b.2.

Vid tillämpningen av metoden med förenklad exponering får instituten vid fastställandet av det teoretiska belopp som avses i artikel 5c.1 beakta avtalet om novation vid beräkningen av det teoretiska kapitalbeloppet. I sådana fall ska instituten tillämpa de procenttal som anges i tabell 2.

b) För andra nettningsöverenskommelser ska instituten tillämpa artikel 5b enligt följande:

i) Den aktuella ersättningskostnad som avses i artikel 5b.1 för avtalen i en nettningsöverenskommelse ska beräknas med beaktande av den faktiska hypotetiska nettoersättningskostnad som avtalet medför; om nettningen leder till en nettofordran för det institut som beräknar nettoersättningskostnaden, ska den aktuella ersättningskostnaden sättas till ”0”.

ii) Talet för eventuell framtida kreditexponering enligt artikel 5b.2 ska för alla avtal i en nettningsöverenskommelse minskas i enlighet med följande formel:

$PCE_{red} = 0{,}4 \bullet PCE_{gross} + 0{,}6 \bullet NGR \bullet PCE_{gross}$

där

PCE_{red} = det reducerade talet för eventuell framtida exponering för kreditrisk för alla kontrakt med en given motpart som ingår i en rättsligt giltig bilateral nettningsöverenskommelse,

PCE_{brutto} = summan av talen för eventuell framtida exponering för kreditrisk för alla kontrakt med en given motpart som ingår i en rättsligt giltig bilateral nettningsöverenskommelse och som är beräknade genom att deras nominella kapitalbelopp multipliceras med de procenttal som fastställs i tabell 1,

NGR = netto-bruttokvoten, beräknad som kvoten mellan nettoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i ett rättsligt giltigt bilateralt nettningsavtal med en given motpart (täljare) och bruttoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i en rättsligt giltig bilateral nettningsöverenskommelse med den motparten (nämnare).

2. Vid beräkningen av den möjliga framtida exponeringen för kreditrisk i enlighet med formeln i punkt 1 b ii får instituten behandla derivatkontrakt som helt matchar varandra och ingår i nettningsavtalet som om de kontrakten vore ett enda kontrakt med ett teoretiskt belopp som är lika med nettointäkterna.

Vid tillämpningen av artikel 5c.1 får instituten behandla kontrakt som helt matchar varandra och ingår i nettningsavtalet som om de vore ett enda kontrakt med ett teoretiskt belopp som är lika med nettointäkterna, varvid de teoretiska beloppen ska multipliceras med de procentsatser som anges i tabell 2 i artikel 5c.

Vid tillämpningen av denna punkt ska med derivatkontrakt som helt matchar varandra avses valutaterminer eller liknande kontrakt, där det teoretiska beloppet är lika med kassaflödena, om kassaflödena förfaller till betalning samma valutadag och helt och hållet är i samma valuta.

3. För alla andra derivatkontrakt som ingår i ett nettningsavtal får instituten minska de tillämpliga procentsatserna enligt tabell 3.

Tabell 3

Ursprunglig löptid	Räntekontrakt	Valutakurskontrakt
Högst 1 år	0,35 %	1,50 %
Över 1 år, högst 2 år	0,75 %	3,75 %
Tillägg för varje ytterligare år	0,75 %	2,25 %

4. Vid räntebaserade kontrakt får instituten välja antingen ursprunglig eller återstående löptid.”

4. I artikel 20 ska följande punkter läggas till som punkterna 6 och 7:

”6. Genom undantag från artikel 13.1 ska rekonstruktionsmyndigheterna under bidragsperioden 2023 senast den 31 maj 2023 meddela varje institut som avses i artikel 2 sina beslut om fastställande av det årliga bidrag som varje institut ska betala.

7. Genom undantag från artikel 14.4 och i fråga om de uppgifter som ska lämnas till resolutionsmyndigheten 2023 ska de uppgifter som avses i den punkten lämnas senast den 28 februari 2023.”

Artikel 2

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 oktober 2022.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 januari 2023.

På kommissionens vägnar
Ursula VON DER LEYEN
Ordförande